K nějakému stížností požadovanému extensivnímu výkladu tohoto předpisu nelze pak uchylovati se z té příčiny, že by se takový výklad příčil platnému dosud zákonnému předpisu § 17 zák. o ss.

Ad 2. jest stížnost zřejmě bezdůvodnou již z té příčiny, že povolení pouhého odkladu výkonu rozhodnutí nemění nic na právním stavu, vytvořeném tímto rozhodnuitm, nýbrž pouze provedení jeho se odkládá do doby, kdy bude nss-em o stížnosti rozhodnuto.

č. 5570.

Školství: * Podle § 9. zák. č. 189/1919 ve znění zák. č. 295/1920 Sb. lze zrušiti i takovou obecnou školu národní, která byla dříve expositurou ve smyslu § 2 zák. o zřizování škol č. 22 z. z. česk. z r. 1870.

(Nález ze dne 13. dubna 1926 č. 7899).

Věc: Místní školní rada ve F. (adv. Dr. Emil Pollak z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zrušení školy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Presidium zšr-y v Praze zrušilo rozhodnutím z 27. listopadu 1924 podle § 9. zák. č. 189/1919 k návrhu zsv-u v Praze, počínajíc koncem měsíce prosince 1924, jednotřídní veř. obecnou školu smíšenou s vyuč. řečí něm. ve F., poněvadž další její trvání není odůvodněno počtem žactva. Počet dítek, k nimž se přihlíží podle 5. odst. § 5 zák. č. 226/1922, byl devatenáct. Proti tomu podané odvolání zamítlo žal. min. nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí první instance.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, 1. že měřítko čtyřiceti žáků pro zachování školy dlužno pokládati za příliš vysoké, což prý bylo také uznáno slibem školních úřadů, že školy čítající více než 20 dětí nebudou zrušovány. 2. Norma § 9. zákona č. 189/1919, o kterou se nař. rozhodnutí opírá, nemůže býti vztahována na školu v F., která původně byla expositurou a později teprve školou samostatnou, neboť normu tu lze po právu vztahovati jen na školy, které hned původně byly zřízeny jakožto samostatné podle § 1. zák. o zřizování škol při počtu dětí přes 40 při 5letém průměru. Pro zřízení expositury není však směrodatným počet dětí, nýbrž podle § 2. cit. zák. jedině povětrnostní a cestovní poměry, pokud ztěžují přístup do školy. Tyto původně zjištěné poměry trvají podnes a nelze proto školu zrušiti, neb alespoň není tu zjištění, že by byly tyto poměry pominuly.

Stížnost jest bezdůvodná v obou svých bodech:

Ad 1. již z té příčiny, že mínění o neúčelnosti zákonné normy — jejíž existenci stížnost nepopírá — není způsobilým tuto normu změniti, a že ani nějaký slib školních úřadů, pokud nevtělil se v autoritativní právní moci schopné rozhodnutí, nemůže nikomu pravoplatně přiznati nějaký nárok.

Ad 2. Úřad právem vycházel z jasného znění zákona (§ 9. zák. č. 189/1919), každý jiný výklad vylučujícího, že za podmínek v tomto předpise vytčených lze zrušiti »obecnou školu národní, ať byla zřízena podle tohoto zákona či podle zákonů starších.« Nezáleží podle toho na tom,

zda škola, o jejíž zrušení se jedná, povstala svého času z expositury školy jiné (§§ 2 a 3 zák. o zřiz. škol z 19. února 1870 č. 22 z. z.) či byla-li hned od počátku zřízena po rozumu § 1 cit. zák. se zřetelem na počet dětí jako škola nutná, a jest tedy rozhodným toliko, zda v době vydání opatření o zrušení školy je dotčená škola »obecnou školou národní.« Tento právní charakter škola v F. v době vydání nař. rozhodnutí nesporně měla a nelze tudíž v postupu žal. úřadu shledati nezákonnosti.

Č. 5571.

Školství. — Administrativní řízení: Je podstatnou vadou řízení, jestliže min. škol. — rozhodujíc o rekursu proti rozhodnutí předsedy zšr-y o vyloučení dítěte ze školy podle § 20 mor. zák. č. 4. z. z. z r. 1906, mlčením pomine námitku rekursu, že předseda zšr-y nebyl příslušný k rozhodování na místo plena zšr-y.

(Nález ze dne 13. dubna 1926 č. 7900).

Věc František O. v H. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o vyloučení dítěte z německé školy.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Předsednictvo zšr-y mor. výnosem z 21. března 1924 nařídilo podle § 20 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 mor. z. z. ex 1906 vyloučení Josefa O. z německé školy v H. a přikázalo dítko to příslušné škole české. Rekurs otce dítěte Františka O. byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, že žal. úřad nereagoval na námitku rekursu, vznesenou stran inkompetence prvé stolice.

Nss dospěl k názoru, že jest stížnost v tomto bodě důvodnou. Namítaľ st-lův rekurs, podaný do rozhodnutí předsedy zšr-y, že nař. výnos pochází od nekompetentního úřadu, neboť kompetentní bylo plenum zšr-y, jakožto orgán oběma příslušným školám nejblíže nadřízený (§ 39 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 mor. z. z. ex 1906). Podle § 40 uvedeného zákona jest pak předseda jen v naléhavých případech oprávněn bezprostředně nařiditi opatření stran takových věcí, které se podle § 39 projednávají kolegiálně. Avšak nelze míti za to, že by bylo vyřízení reklamace ve příčině vyloučení st-lova dítěte podané na podzim 1923, tak naléhavou záležitostí, že by nemohla býti zůstavena do nejbližší plenární schůze zšr-y.

Podle předpisů zákonných v rekursu citovaných nelze o tom pochybovati, že kompetence předsedy zšr-y jest podmíněna předpokladem, aby šlo naléhavý případ. Uvedl-li pak rekurs v pochybnost, že v daném případu jest tento předpoklad splněn, doléhala za daného stavu věcí na žal. druhou instanci procesuální povinnost, aby vyřídila námitku rekursu jak po stránce skutkové, tak pokud se týče právní subsumpce přijímaného skutkového podkladu. V tom, že žal. úřad tak neučinil, nýbrž zmíněnou námitku úplně přešel mlčením, spočívá neúplnost řízení znemožňující